

Arrest

nr. 340 147 van 27 januari 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat F. ESSONO
Boomstraat 14/1
1000 Brussel

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 20 januari 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 15 januari 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlagen 13septies en 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die *loco* advocaat F. ESSONO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 mei 2023 dient verzoekster bij de Belgische ambassade van Sofia, Bulgarije, een aanvraag in voor een visum lang verblijf (type D) om haar vader met de Kosovaarse nationaliteit in België te vervoegen. Op 4 september 2023 wordt akkoord gegaan met de afgifte van het gevraagde visum op grond van de artikelen 9 en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Verzoekster betreedt op ongekende datum het Schengengrondgebied en wordt in het bezit gesteld van een tijdelijke A-kaart.

1.2. Op 16 januari 2025 dient de heer N.H., eveneens van Kosovaarse nationaliteit, bij de Belgische ambassade van Sofia, Bulgarije, een aanvraag in voor een visum lang verblijf (type D) met het oog op gezinshereniging met zijn echtgenote, verzoekster. Hierbij wordt een Kosovaarse huwelijksakte van 5 augustus 2024 voorgelegd. De heer N. H. geeft aan op dat ogenblik nog in Kosovo te verblijven.

1.3. Op 25 april 2025 beslist de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie tot weigering van verlenging van verzoeksters tijdelijke verblijfsmachtiging, omdat niet langer sprake blijkt te zijn van een werkelijk gezins- of familieleven met haar vader. Er wordt vastgesteld dat verzoekster sinds 9 januari 2025 op een ander adres verblijft en dat zij geen gevolg gaf aan een haar gericht schrijven om te worden gehoord. Op dezelfde dag wordt ook beslist tot afgifte aan verzoekster van een bevel om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 13, § 3, 2° van de Vreemdelingenwet. Inzake artikel 8 van het EVRM wordt in dit bevel gewezen op de rechtspraak van het EHRM dat de relatie tussen meerderjarige verwanten enkel nog als gezins- of familieleven onder de bescherming van dit artikel valt voor zover sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden tussen familieleden. Dit bevel wordt verzoekster op 3 september 2025 ter kennis gebracht en maakt het voorwerp uit van een bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) hangend (gewoon) schorsings- en annulatieberoep (algemeen rolNr. 349547).

1.4. Op 9 juli 2025 beslist de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie tot weigering van de afgifte van het door verzoeksters echtgenoot gevraagde visum.

1.5. Verzoekster wordt op 14 januari 2026 aangetroffen in illegaal verblijf, nadat zij – samen met haar moeder – staande werd gehouden door een beveiligingsagent van Ikea omdat zij goederen ter waarde van 833.99 euro niet zouden hebben betaald. Op 15 januari 2026 beslist de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie tot afgifte aan verzoekster van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod. Dit zijn de bestreden beslissingen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Zaventem op 15.01.2026 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

*Aan mevrouw: naam: [Z.]
voornaam: [A.]
geboortedatum: [2003]
geboorteplaats: [...]
nationaliteit: Kosovo*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Reden van de beslissing en van de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort op het moment van haar arrestatie.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politie van de zone Zaventem op 14.01.2026 werd de betrokkene aangehouden omwille van winkeldiefstal ter waarde van 800 euro. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet minderjarige kinderen in België te hebben of medische problemen te hebben. Ze zegt dat heel haar familie hier verblijft, haar ouders en haar twee broers.

Het bestaan van haar ouders op het grondgebied verhindert de terugkeer van betrokkene naar haar land van oorsprong niet, om daar de nodige stappen te vervullen om haar verblijf te regulariseren. Betrokkene kan de precaire situatie van haar verblijf niet ontkennen. Ze heeft sinds 27.05.2025 geen verblijfsrecht meer in België. Bovendien het feit dat de ouders van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die zij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM.

Ook verklaart ze een partner te hebben. Op 16.01.2025 werd een aanvraag tot gezinshereniging ingediend door de heer [H., N.], geboren op [1999], om haar te vervoegen in België. Deze aanvraag werd geweigerd omdat betrokkene geen verblijfsrecht in België meer had. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

o Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politie van de zone Zaventem op 14.01.2026 werd de betrokkene aangehouden omwille van winkeldiefstal ter waarde van 800 euro.

o Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politie van de zone Zaventem op 14.01.2026 werd de betrokkene aangehouden omwille van winkeldiefstal ter waarde van 800 euro. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING tot terugleiding naar de grens:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene geeft geen reden op waarom zij niet kan terugkeren naar haar herkomstland.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ambtshalve moet worden vastgesteld dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, in de mate dat ze is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, onontvankelijk is, nu de Raad geen rechtsmacht heeft om hiervan kennis te nemen. Overeenkomstig artikel 71 van de Vreemdelingenwet zijn de beslissingen tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank.

2.2. Voor zover de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid eveneens is gericht tegen het inreisverbod, wordt nog ambtshalve opgemerkt dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest van 18 oktober 2018 reeds heeft verduidelijkt dat *“tegen het inreisverbod als dusdanig geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingesteld, aangezien een dergelijk verbod, indien het wordt opgelegd, steeds gepaard gaat met een beslissing tot verwijdering, waartegen een dergelijke vordering kan worden ingesteld wanneer de tenuitvoerlegging daarvan imminent is”* (GwH 18 oktober 2018, nr. 141/2018, nr. B.10). De onderhavige vordering is derhalve ook onontvankelijk in zoverre de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van het inreisverbod wordt gevraagd.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Zoals verzoekster aanvoert, wordt zij momenteel vastgehouden in een welbepaalde plaats met het oog op haar verwijdering van het grondgebied, meer bepaald zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt conform artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door verweerder, is voldoende aangetoond.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken dus door het prima facie-karakter ervan. Het prima facie-onderzoek van een door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), moet verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2. In wat als een enig middel kan worden beschouwd voert verzoekster de schending aan van de artikelen 6, lid 2 en 8 van het EVRM, van de artikelen 7 en 48 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het EU-handvest), van de artikelen 13, § 4, lid 3, 62, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het “recht op een eerlijk administratief proces”, van de rechten van verdediging, van het *audi alteram partem*-beginsel en het recht om te worden gehoord en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij licht haar middel toe als volgt:

“Schending van artikel 6, lid 2, van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en artikel 48 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980, het fundamenteel recht op een eerlijk administratief proces, van de rechten van verdediging, van de algemene beginselen van administratief recht van behoorlijk bestuur, van het audi alteram partem-beginsel, van het recht om te worden gehoord (beginsel van Belgisch recht en van Europees recht) en de plicht van nauwgezetheid en voorzichtigheid

Dat, in de zin van artikel 6 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie en het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest) deel uitmaakt van het fundamentele recht van de Unie, zodat het recht om te worden gehoord een grondrecht is van elke persoon die zich op het grondgebied van de Unie bevindt of die betrokken is bij een administratieve procedure waarop dit beginsel van toepassing is.

De artikelen 6, lid 2, van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens (EVRM) en 48 (EU-Handvest) bekrachtigen de fundamentele beginselen van het strafrecht, waaronder het vermoeden van onschuld, het legaliteitsbeginsel en het beginsel van een eerlijk proces.

[...] Eerste tak

Het recht om gehoord te worden is een essentieel onderdeel van de rechten van de verdediging in een gerechtelijke of administratieve procedure. Het maakt niet alleen deel uit van het recht op een doeltreffende voorziening in rechte, maar vormt ook een algemeen rechtsbeginsel op zich.

Het fundamenteel recht op een eerlijk bestuurlijk proces, zijn rechten van verdediging, de algemene beginselen van administratief recht van behoorlijk bestuur, het audi alteram partem-beginsel, het recht om gehoord te worden, de plicht van nauwgezetheid werden door de verweerder miskent omdat de verzoekster niet in de gelegenheid was gesteld haar argumenten in het kader van het besluitvormingsproces nuttig en doeltreffend naar voren te brengen.

Het recht om gehoord te worden garandeert iedereen de mogelijkheid om op een zinvolle en effectieve manier zijn standpunt kenbaar te maken tijdens de administratieve procedure en vóór het nemen van een beslissing die zijn belangen nadelig kan beïnvloeden (CJUE arrêt C-277/11, § 87, arrêts du 9 juin 2005, Espagne/Commission, C-287/02, Rec. p. I-5093, point 37 et jurisprudence citée; Sopropé, précité, point 37; du 1er octobre 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Conseil, C-141/08 P, Rec. p. I-9147, point 83, ainsi que du 21 décembre 2011, France/People’s Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, Rec. p. I-13427, points 64 et 65).

[...] (CE. n° 230.293 du 24.02.2015 ; CE. n° 230.257 du 19.03.2015, CCE. n° 146.513 du 27.05.2015, CCE. n° 151.399 du 31.08.2015, CCE. n° 151.890 du 07.09.2015).

Niet alleen werd de verzoekster niet uitgenodigd om haar argumenten tegen haar terugdrijving naar voren te brengen, maar bovendien werden de garanties die er juist gericht waren dat het recht om te worden gehoord op een nuttige en effectieve manier zou worden uitgeoefend, niet verzekerd.

Indien zijn rechten echter waren geëerbiedigd, namelijk na het besluit van 17 februari 2025 tot verlenging van zijn verblijf en de afgifte van zijn verblijfskaart, zou de verzoekster elementen hebbe aangevoerd die van invloed zouden zijn geweest op het besluitvormingsproces en zouden de besluiten die de verweerder voornemens was te nemen anders zijn geweest.

Wat betreft het ontbreken van een uitnodiging om te worden gehoord en het feit dat verzoeker niet in de gelegenheid is gesteld om effectief en nuttig haar argumenten naar voren te brengen:

- *zij was niet naar behoren geïnformeerd over haar rechten in het kader van het besluitvormingsproces, met name het recht om een advocaat te raadplegen om haar argumenten naar voren te brengen, de wijze waarop zij documenten naar verweerder moest sturen tijdens haar vasthouding en daardoor fysiek niet in staat om documenten zelf te verzamelen en te verzenden,*
- *geen enkel moment werden haar op een duidelijke en begrijpelijke manier gevraagd of zij argumenten had om tegen de terugdrijven van het grondgebied te zijn,*
- *zij was niet naar behoren ingelicht over de beslissingen die verweerder tegen haar zou nemen,*
- *zij kon niet zich niet laten bijstaan door een raadsman in het besluitvormingsproces,*
- *zij was niet op de hoogte van de wettelijke bepalingen die op haar van toepassing zouden kunnen zijn,*

- Ze kon de omstandigheden van de aanwezigheid van de politie bij IKEA niet toelichten, terwijl ze alle goederen had betaald waarvan ze wordt beschuldigd te hebben gestolen, noch kon zij worden gehoord om de tegenpartij duidelijk te maken dat de openbare orde op geen enkele wijze was geschonden en dat zij geen gevaar vormde voor de openbare orde, zoals aangegeven als belangrijkste reden voor het besluit tot uitzetting en het inreisverbod.
- Ze was niet behoren geïnformeerd over problemen die ten grondslag lagen aan de vragen die haar zouden zijn gesteld,
- Ze kon niet uitleggen dat de gebeurtenissen bij IKEA slechts een ongelukkig misverstand waren en dat de openbare orde niet in het geding was,
- Ze was niet behoren geïnformeerd over de elementen waarvan ze werd beschuldigd en die de beslissing kon baseren en de beoordeling van de verweerder in het kader van het besluitvormingsproces konden beïnvloeden,
- zij kon niet uitleggen dat een beroep tot opschorting en nietigverklaring van het besluit tot intrekking van haar verblijfsvergunning of de verlenging daarvan bij uw Raad aanhangig was,
- zij kon niet uitleggen dat het besluit van uw Raad over het ingediend beroep zou kunnen leiden tot een opschorting en dus tot het herstel van haar administratieve situatie van vóór 25 april 2025.
- Zij had de verweerder kunnen informeren over het feit dat zij weer onder hetzelfde dak (zelfde samenstelling van het huishouden) als haar vader (de rechthebbende) woont en dat de overwegingen met betrekking tot haar privéleven niet overeenkomen met wat in de bestreden beslissing staat vermeld, - Ze had de verweerder kunnen informeren dat haar paspoort thuis lag en dat ze wel degelijk in het bezit was van een paspoort.
- Zij heeft dus onvoldoende tijd gekregen om zijn opmerkingen in te dienen.

Een reeks garanties beheerst het recht van de verzoekster om haar standpunt op een ‘nuttige en doeltreffende’ manier naar voren te brengen en de correlatieve verplichting van verweerder om alle elementen te verzamelen om te beslissen, a fortiori bij inreisverboden waar de wetgever uitdrukkelijk heeft herinnerd aan de verplichting om rekening te houden met alle omstandigheden in casu.

Om te worden gehoord en om zich op een nuttige en doeltreffende manier te kunnen verdedigen, had verzoekster moeten worden uitgenodigd om zijn argumenten naar voren te brengen en had de uitoefening van haar recht om te worden gehoord gepaard gaan met bepaalde waarborgen zoals die welke in het middel worden genoemd en die juist in deze zaak ontbraken.

P. Goffaux definieert de contouren van het recht om gehoord te worden als (P. GOFFAUX, Dictionnaire de droit administratif, 2ème éd. Bruxelles, Bruylant, P.83):

“l’administré doit être averti au moyen d’une convocation suffisamment explicite de lamesure -et de ses motifs- que l’administration envisage de prendre à son égard et de l’objet et du but de l’audition afin de pouvoir utilement s’expliquer (CE, 16.09.1991 n° 37.631 ; CE 3.04.1992 arrêt n° 39.156, CE 19.04.2003 arrêt n° 118.218, CE 13.10.2004 arrêt n_ 135.969 ; CE 27.10.2005 arrêt n° 150.866 ; CE 23.10.2007 arrêt n° 176.049) ».

« Il doit pouvoir prendre connaissance de l’ensemble du dossier (CE 01.07.1992 arrêt n°39.951). L’administré doit aussi disposer d’un délai suffisant pour faire utilement valoir ses observations » (CE. 03.04.1992 arrêt n° 174.371).

« La jurisprudence récente y inclut aussi le droit d’être assisté par un avocat qui peut prendre la parole lors de l’audition » CE, 28.03.2006 arrêt n° 157.044, CE, 11.09.2007 arrêt n° 174.371).

Net als het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de Raad van State er al aan herinnerd dat wanneer de verweerder op eigen initiatief handelt, bij rekening moet houden met bepaalde elementen in het kader van het besluitvormingsproces en nodigt de buitenlander uit om zijn argumenten op een nuttige en effectieve manier naar voren te brengen (CE, 04.02.2015, arrest 230.293).

Considérant que, selon la Cour de Justice de l’Union européenne, le droit à être entendu, avant l’adoption de toute décision susceptible d’affecter de manière défavorable ses intérêts, fait partie des droits de la défense consacrés par un principe général du droit de l’Union européenne (CJUE, C-249/13, 11 décembre 2014, point 34); que ce droit à être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l’adoption de toute décision susceptible d’affecter de manière défavorable ses intérêts; que la règle selon laquelle le destinataire d’une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise, a pour but que l’autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l’ensemble des éléments pertinents; que le droit à être entendu avant l’adoption d’une telle décision doit permettre à l’administration nationale compétente d’instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l’intéressé puisse valablement exercer son droit de recours (idem, points 36, 37 et 59);

Deze principes zijn in dit geval perfect overdraagbaar, aangezien artikelen 62 en 13, § 4, lid 3, van de wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), zoals artikel 42 quater, van de verweerder vereist dat hij rekening houdt met bepaalde elementen en deze afweegt, en dus de buitenlander uitnodigt om zijn argumenten naar voren te brengen.

De Raad van State heeft er ook aan herinnerd dat deze rechten en waarborgen voorrang hebben op elke administratieve beslissing met een afzonderlijk doel, zoals een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod (CE, 15.12.2015 arrest n° 39.156).

In casu, hoewel het om een tweede beslissing tot verwijdering uit het grondgebied gaat, ging de eerste beslissing (waarvan het beroep nog in behandeling is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen) niet gepaard met een inreisverbod.

Elementen die verzoekster zou hebben aangehaald als zijn rechten en voornoemde garanties waren gerespecteerd:

- Zij had de verweerder kunnen informeren dat haar paspoort thuis lag en dat ze wel degelijk in het bezit was van een paspoort.

- Zij had de verweerder kunnen informeren over het feit dat zij weer onder hetzelfde dak (zelfde samenstelling van het huishouden) als haar vader (de rechthebbende) woont en dat de overwegingen met betrekking tot haar privéleven niet overeenkomen met wat in de bestreden beslissing staat vermeld,

- Zij had de verweerder kunnen informeren dat het besluit van uw Raad over het ingediend beroep zou kunnen leiden tot een opschorting en dus tot het herstel van haar administratieve situatie van vóór 25 april 2025.

- Zij had de verweerder kunnen dat de gebeurtenissen bij IKEA slechts een ongelukkig misverstand waren en dat de openbare orde niet in het geding was,

- Zij kon de omstandigheden van de aanwezigheid van de politie bij IKEA toelichten, terwijl ze alle goederen had betaald waarvan ze wordt beschuldigd te hebben gestolen, noch kon zij worden gehoord om de tegenpartij duidelijk te maken dat de openbare orde op geen enkele wijze was geschonden en dat zij geen gevaar vormde voor de openbare orde, zoals aangegeven als belangrijkste reden voor het besluit tot uitzetting en het inreisverbod.

- Het feit dat zij de inhoud van zijn administratief dossier had willen controleren alvorens haar opmerkingen te formuleren, zodat ze zo relevant mogelijk waren en ze haar dossier kon staven met betrekking tot haar gezinslever, zijn carrière en zijn bevestigingsmiddelen,

- Het feit dat ze zich wenste te laten bijstaan door een raadsman, zodat haar uiteenzettingen een stukken zo goed mogelijk worden weergegeven en het besluitvormingsproces kunnen beïnvloeden,

- Het feit dat ze wilde dat haar duidelijke vragen worden gesteld en dat ze op de hoogte wordt gebracht van het zeilen van de administratieve procedure waaraan zij was onderworpen en van de beslissing die verweerder voornemens was te nemen (ze had dus haar situatie kunnen duidelijk beschrijven met de hulp van een raadsman, de relevante documenten (inclusief die in bijlage) overleggen en niet voor een bijzonder lange periode worden teruggedreven.

Opgemerkt moet worden dat het niet kan worden uitgesloten dat de genoemde elementen in de omstandigheden in casu waarschijnlijk een invloed zullen hebben op de inhoud van de beslissing (CCE arrest 187.501 van 24.05.2017).

Rekening houdend met al deze elementen moet worden opgemerkt dat de normen in kwestie niet in acht werden genomen en dat de aangevochten beslissingen moeten worden opgeschort en vervolgens nietig verklaard.

[...] Tweede tak

De artikelen 6, lid 2, EVRM en 48 (EU-Handvest) bekrachtigen de fundamentele beginselen van het strafrecht, waaronder het vermoeden van onschuld, het legaliteitsbeginsel en het beginsel van een eerlijk proces. Deze twee artikelen nemen het volgende principe over: "Een ieder tegen wie een vervolging is ingesteld, wordt voor onschuldig gehouden totdat zijn schuld in rechte is komen vast te staan".

In geval van schending van de openbare orde biedt artikel 74/14 van de vreemdelingenwet de verweerder de mogelijkheid om af te wijken van de toepassing van de termijn van 30 dagen die aan de vreemdeling wordt toegekend om het grondgebied te verlaten.

Zolang er geen rechterlijke uitspraak is gedaan, wordt de verzoekster geacht onschuldig te zijn en kan de tegenpartij zich niet baseren op een politierapport om te stellen dat het verzoek een gevaar vormt voor de openbare orde. Het beginsel van goed bestuur dat een bestuursinstantie verbiedt verweerder de verzoekster vóór een gerechtelijke beslissing als schuldig voor te stellen, een beslissing te motiveren op basis van niet-vaststaande feiten en onevenredige maatregelen te nemen op basis van veronderstellingen van schuld.

De beslissingen van 15 januari 2026 zijn voornamelijk gebaseerd op de schuld van verzoekster en op de conclusie dat zij een gevaar vormt voor de openbare orde, terwijl zij volgens de politie en in tegenstelling tot de motivering van de tegenpartij niet over de diefstal is ondervraagd.

Er heeft geen verhoor plaatsgevonden, zoals de politie aangeeft, ondanks het bestaan van een proces-verbaal met nummer HV.12.L7.000300/2026 en ondanks. De verzoekster heeft geen proces kunnen voeren, heeft geen advocaat kunnen raadplegen en heeft zich niet kunnen verdedigen, terwijl zij door de verweerder al als een gevaar voor de openbare orde wordt beschouwd.

Het is onduidelijk waarom verzoekster door de politie is aangehouden. Op pagina 2 (van het bevel om het grondgebied te verlaten) vermeldt verweerder namelijk: « volgens het administratief verslag opgesteld van de zone Zaventem op 14.01.2026 wordt betrokkene aangehouden omwille van winkeldiefstal ter waarde van 800

euro. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”.

Deze conclusie is verrassend in het licht van de artikelen 6, lid 2, EVRM en 48 (EU-Handvest) bekrachtigen de fundamentele beginselen van het strafrecht en gezien de verklaringen van de politie:

[...]

Door het recht om gehoord te worden te respecteren, had verweerder haar uitspraken kunnen nuanceren en niet direct een beroep kunnen doen op de openbare orde om de termijn van 30 dagen zoals bepaald in artikel 74/14 van de vreemdelingenwet te verkorten. Ze zou ook beter de belangen tegen elkaar kunnen afwegen.

Het incident bij IKEA (Zaventem) is geen diefstal, aangezien verzoekster daar samen met haar moeder naartoe is gegaan om een grote matras, een spiegel en accessoires (schroeven en dergelijke) voor haar kamer te kopen en een IEA-transportmiddel te bestellen om de goederen naar huis te brengen. Ze had niet genoeg saldo op haar kaart, maar wel contant geld dat ze van haar vader had gekregen. Ze heeft dus bepaalde artikelen gescand en is door het poortje gegaan om het saldo bij de receptie te betalen als ook de kosten van het huurauto.

Ze legde de situatie uit aan de beveiligingsbeambte en ging naar de kassa om te betalen. Deze zou de politie hebben gebeld, die arriveerde toen mevrouw alle artikelen al had betaald en het voertuig had besteld. De politie noteerde de identiteit van verzoekster en constateerde dat zij alleen een fotokopie van haar verblijfsvergunning bij zich had.

Aangezien de verweerder de feiten van 14 januari 2026 als een gevaar voor de openbare orde bestempelt, terwijl er geen vonnis is uitgesproken en de verzoekster op grond van de artikelen 6, lid 2, EVRM en 48 (EU-Handvest) als onschuldig wordt beschouwd, past de verweerder artikel 74/14 van de vreemdelingenwet onjuist toe. Zij schendt daarmee deze bepalingen.

Rekening houdend met al deze elementen moet worden opgemerkt dat de normen en artikelen in kwestie niet in acht werden genomen en dat de aangevochten beslissingen moeten worden opgeschort en vervolgens nietig verklaard.

Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 13, § 4, lid 3, 74/13 van de wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet)

De vereisten van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (EVRM) hebben een garantiekaracter en zijn niet louter gebaseerd op goede wil (Cour européenne des droits de l'homme, Conca c. Belgique, 5 février 2002, § 83) omdat artikel 8 van het EVRM voorrang heeft op de bepalingen van de wet van 15/12/19.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat: “eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie”. Artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest) bevat dezelfde vereisten als artikel 8 van het EVRM en bepaalt dat “eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie”.

De wetgever heeft ervoor gezorgd dat er rekening wordt gehouden met de privacy bij beslissingen zoals die welke door de tegenpartij worden genomen. Zowel artikel 13, § 4, lid 3 als artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepalen namelijk dat rekening moet worden gehouden met het privé- en gezinsleven van de vreemdeling.

Dat in de zin van artikel 8 van het EVRM geen inmenging van een overheidsinstantie mag plaatsvinden in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, voor zover deze inmenging bij de wet is voorzien en een maatregel vormt die in een democratische samenleving noodzakelijk is voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de verdediging van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat, volgens de rechtspraak van de Raad van State, artikel 8 van het EVRM zich er niet tegen verzet dat staten voorwaarden stellen voor de toegang en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied en dat de wet van 15 december 1980 een politie wet is die overeenkomt met de tweede alinea van artikel 8 van het EVRM.

Het Hof van Rechten van mens legt de betrokken staat echter wel de verplichting op om een “juist evenwicht” te vinden tussen de concurrerende belangen van het individu en die van de gemeenschap als geheel. In beide gevallen geniet de staat echter een zekere beoordelingsmarge zie arrêt de la cour EDH (du 3 juillet 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas § 38).

Het Hof van RM heeft in de zaak MOKRANI tegen Frankrijk (nr. 52206/99, van 15 oktober 2003 §33) gesteld dat : « les rapports entre adultes ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontré l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux ». De bescherming die aan deze relaties tussen volwassenen wordt geboden, kan worden beperkt wanneer deze uitsluitend op gewone emotionele banden zijn gebaseerd, tenzij wordt aangetoond dat er sprake is van bijkomende elementen, met name afhankelijkheid (Benhebba c. France § 36, Onur c. Royaume-Uni § 45, Slivenko c. Lettonie § 97, A.H. Khan c. Royaume-Uni § 32, Mokrani c. France § 33).

Bovendien heeft uw Raad aangegeven dat de elementen die bepalend zijn voor een gezinsleven tussen volwassenen, financiële afhankelijkheid, langdurig samenwonen en materiële ondersteuning zijn. (CCE, arrêt n°284 092 du 31 janvier 2023).

Verzoekster is in België aangekomen via een procedure voor uitgebreide gezinshereniging (kind ouder dan 18 jaar) omdat zij ten laste was van haar vader en deel uitmaakte van zijn huishouden in het land van herkomst.

De verzoekster onderhoudt een gezinsleven met haar hele familie, namelijk haar twee broers, haar vader en haar moeder, met wie zij altijd heeft samengewoond, met uitzondering van de korte periode waarin zij van januari 2025 tot mei 2026 van adres veranderde. Zelfs tijdens deze periode bleven de familiebanden bestaan. Ze werd bovendien samen met haar moeder aangehouden tijdens de gebeurtenissen van 14 januari 2026.

Als de verweerder alle stukken van het dossier zorgvuldig had geanalyseerd alvorens de beslissingen te nemen om verzoekster te gelasten het Belgische grondgebied te verlaten, had zij kunnen vaststellen dat er een beroep aanhangig is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen haar beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht. In het kader van dat beroep zijn talrijke documenten ingediend die verband houden met de beroepssituatie van verzoekster. Verzoekster was teruggegaan om bij haar vader te gaan wonen.

Door op een buitensporig strikte en stereotiepe manier te werk te gaan, heeft verweerder geen rekening gehouden met de bepalingen van artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest met betrekking tot de werkelijke situatie van verzoekster, noch heeft zij een afweging gemaakt tussen de belangen van beide partijen. Dat de tegenpartij daarmee op zijn minst haar positieve verplichting om de belangen in het geding af te wegen in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft verzaakt.

Verweerder heeft niet getracht alle nuttige elementen te verzamelen om met volledige kennis van zaken uitspraak te doen en heeft zijn beslissingen niet gebaseerd op een beoordeling van alle relevante elementen en het bijzonder van de elementen opgesomd in het eerste middel, wat neerkomt op een gebrek aan grondigheid, op een ontoereikende motivering, aangezien het greenzins getuigt van een voldoende afweging van concrete elementen van de zaak (namelijk de openbare orde). Dit is voornamelijk het geval met betrekking tot de gezinssituatie van verzoekster.

De verweerder heeft dus de grenzen van een redelijke beoordeling overschreden en heeft op stereotiepe en buitensporig strenge wijze gehandeld, zonder de huidige algemene situatie van verzoekster en haar familie te hebben onderzocht, waardoor zij haar bevoegdheid heeft overschreden en het evenredigheids-, zorgvuldigheids- en voorzorgsbeginsel heeft geschonden.

Op te merken dat om te voldoen aan artikel 5 van Richtlijn 2008/115 die zij wil omzetten, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet moet worden geïnterpreteerd alsook van toepassing op inreisverboden. Een verbod van drie jaar terwijl verzoekster haar hele familie in België heeft, is onevenredig (zelfs als de schuld zou worden vastgesteld, wat niet het geval is, zijn er geen antecedenten) en houdt onvoldoende rekening met de situatie van verzoekster en met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikelen 13, § 4 en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Er dient rekening te worden gehouden met de rechtspraak van de RvV volgens welke de administratie, zodara zij kennis heeft (of moet hebben) van het privé-of gezinsleven van de burgers, moet streven om daarmee rekening te houden in haar beslissing meer bepaald : [...] (CCE, 25.10.2013 n° 112.862).

[...] (RvV 08.07.2010, nr 46.035).

De analyse moet dus zo rigoureuus mogelijk zijn en dat was hier duidelijk niet het geval.

Het ontbreken van enig analyse of voldoende analyse van het gezinsleven en privéleven (professionele en sociale elementen) van de verzoekster maakt een schending uit het fundamentele recht op gezinsleven en ook van artikelen 13, § 4 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, afzonderlijk genomen en samen met de verplichtingen van motivatie en nauwgezetheid.

Rekening houdend met al deze elementen moet worden opgemerkt dat de normen en artikelen in kwestie niet in acht werden genomen en dat de aangevochten beslissingen moeten worden opgeschort en vervolgens nietig verklaard.

Schending van artikelen 62 van de wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en artikelen 2 en 3 van de wet van 27.07.1991 gelezen in combinatie met het beginsel van behoorlijk bestuur

De motiveringsplicht waarin artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van administratieve handelingen, vereisen dat verweerder zowel juridische redenen als feiten uiteenzet waarop haar beslissingen gebaseerd zijn (formele motivering) maar ook deze motivering verifieerbaar, exact, relevant, adequaat en toelaatbaar s (materiële motivering) (CE, 25 april 2002, n° 105.382).

De beslissingen van 15 januari 2026 zijn voornamelijk gebaseerd op de schuld van verzoekster en op de conclusie dat zij een gevaar vormt voor de openbare orde, terwijl zij volgens de politie en in tegenstelling tot de motivering van de tegenpartij niet over de diefstal is ondervraagd.

De waarde van de goederen waarop het incident van 14 januari 2026 betrekking had, bedraagt niet 800 euro, zoals de tegenpartij in haar beslissing aangeeft. Deze goederen zijn betaald en niet gestolen.

Het is niet duidelijk op welke datum de verzoekster zou zijn gehoord of verhoord. Op het bevel om het grondgebied te verlaten staat 15 januari 2026 vermeld (betrokkene werd gehoord door de politie van Zaventem op 15.1.2026 -pagina 1), terwijl op het inreisverbod 14 januari 2026 staat vermeld (betrokkene werd gehoord door de politie van Zaventem op 14.01.2026 -pagina 1). De politie geeft aan dat de persoon niet is gehoord.

De verzoekster begrijpt niet wat een gevaar voor de openbare orde inhoudt, aangezien zij zich niet heeft kunnen uitspreken en volgens de wet als onschuldig wordt beschouwd.

Het ontbreken van enig analyse of voldoende analyse van het gezinsleven en privéleven (professionele elementen) van de verzoekster maakt een schending uit het fundamentele recht op gezinsleven en ook van artikelen 62 van de Vreemdelingenwet 2 en 3 van de wet van 29.07.1991, afzonderlijk genomen en samen met de verplichtingen van motivatie en nauwgezetheid.

Rekening houdend met al deze elementen moet worden opgemerkt dat de normen en artikelen in kwestie niet in acht werden genomen en dat de aangevochten beslissingen moeten worden opgeschort en vervolgens nietig verklaard.”

3.3.3. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, met inbegrip van de beslissing tot terugleiding naar de grens, duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan dit is gegeven. In de motivering wordt verwezen naar de rechtsgrondslagen voor de afgifte van dit bevel zonder termijn voor vrijwillig vertrek en met terugleiding naar de grens, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° én 3°, en tweede lid en artikel 74/14, § 3, 1° én 3° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat het bevel een motivering in feite inzake de toepassing van deze bepalingen. Zo wordt allereerst geduid dat er grond is om verzoekster bevel te geven om het grondgebied te verlaten, nu zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste (binnen)documenten en zij door haar gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Daarnaast zet verweerder uiteen dat er in hoofde van verzoekster sprake is van een risico op onderduiken en van een bedreiging voor de openbare orde, waardoor haar niet langer een termijn voor vrijwillig vertrek kan worden gegeven en zij dient te worden teruggeleid naar de grens van haar land van herkomst. Er wordt daarenboven gemotiveerd inzake de verklaringen die verzoekster aflegde tijdens haar horen op 14 januari 2026 en de elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, met name het gezins- of familieleven, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand. Verweerder stelt vast dat verzoekster niet aangaf minderjarige kinderen of gezondheidsproblemen te hebben. Hij houdt er wel rekening mee dat haar ouders en haar twee broers in België verblijven, maar motiveert dat de aanwezigheid van deze familieleden haar terugkeer naar haar land van herkomst niet verhindert. In de gegeven omstandigheden is volgens verweerder een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet aan de orde.

Deze uiteenzetting verschaft verzoekster op het eerste gezicht het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken, derwijze dat is voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Verzoekster houdt tevergeefs voor als zou de motivering louter stereotiep zijn en toont alleszins niet aan dat de motivering op enig punt niet afdoende zou zijn.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen, blijkt *prima facie* niet.

3.3.4. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in

dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3.5. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden in eerste instantie onderzocht in het licht van de artikelen 7, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet waarvan toepassing wordt gemaakt in het bestreden bevel.

3.3.6. Verzoekster wordt in de eerste plaats bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”.

Verzoekster geeft weliswaar aan dat ze, indien ze hierom was gevraagd, had kunnen meedelen dat haar paspoort gewoon thuis lag, maar kan hiermee noch de vaststelling dat ze ten tijde van haar aantreffen niet in het bezit bleek van een geldig paspoort noch het motief dat ze in België verblijft zonder houder te zijn van de hiervoor vereiste (binnenkomst)documenten weerleggen. De Raad merkt op dat verzoekster, zelfs voor zover zij alsnog beschikt over een geldig paspoort, in alle geval het haar toegestane verblijf van hooguit 90 dagen per tijdvak van 180 dagen had overschreden waartoe zij als Kosovaarse burger met biometrisch paspoort en zonder visum hier mocht verblijven. Zoals op zich niet wordt betwist door verzoekster, maakt zij reeds het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten van 25 april 2025 dat werd getroffen nadat op dezelfde dag haar tijdelijke verblijfsmachtiging niet was verlengd. Verzoekster geeft ook niet aan dat zij in tussentijd het Belgische grondgebied reeds zou hebben verlaten. Zij verklaarde tijdens haar horen op 14 januari 2026 zo ook dat zij intussen reeds 2 jaar op het Belgische grondgebied verblijft. Aldus kan zij in geen geval het motief weerleggen dat er grond is om haar bevel te geven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, met name nu zij op het grondgebied verblijft zonder in het bezit te zijn van de nodige documenten die haar toelaten tot een (verder) verblijf op het grondgebied.

Nu één van de situaties vermeld in artikel 7 van de Vreemdelingenwet volstaat om een bevel om het grondgebied te verlaten te onderbouwen, acht de Raad het niet langer nodig nog in te gaan op de kritiek die verzoekster naar voor brengt op het motief dat haar eveneens bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, met name omdat zij door haar persoonlijk gedrag kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden. De eventuele gegrondheid van deze kritiek kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van het bestreden bevel, waardoor een voldoende belang bij deze kritiek niet voorhanden is.

3.3.7. Verzoekster wordt verder geen termijn gegeven voor vrijwillig vertrek met toepassing van artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. De relevante bepalingen van dit wetsartikel luiden als volgt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

[...]

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

[...]

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

[...]

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

[...]

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Verzoekster wordt, onder meer, geen termijn voor vrijwillig vertrek gegeven, omdat er een risico bestaat op onderduiken. Verzoekster geeft niet aan dit motief te betwisten. Ook hier dringt bijgevolg de vaststelling zich op dat de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan reeds afdoende wordt onderbouwd door het vastgestelde risico op onderduiken en dat het tweede motief ter zake dat er in hoofde van verzoekster een gevaar voor de openbare orde bestaat een bijkomend en niet determinerend motief is. De eventuele gegrondheid van de kritiek tegen dit louter bijkomende motief kan geen aanleiding geven tot de

nietigverklaring van het bestreden bevel. Een onderzoek van verzoeksters kritiek op de vastgestelde bedreiging voor de openbare orde dringt zich andermaal niet op, nu een voldoende belang bij deze kritiek niet voorhanden is.

3.3.8. De Raad benadrukt verder dat het bestuur bij de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet in beginsel verplicht is tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ("moet") en hierop enkel een uitzondering is voorzien voor zover de afgifte van dit bevel in strijd zou zijn met een meer voordelige bepaling vervat in een internationaal verdrag. In dit verband voorziet artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ook dat "[b]ij het nemen van een beslissing tot verwijdering [...] de minister of zijn gemachtigde rekening [houdt] met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Uit voormeld artikel 74/13, en artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG (Terugkeerrichtlijn) waarvan het de omzetting vormt, volgt een specifieke zorgvuldigheidsplicht die erop is gericht te waarborgen dat verweerder bij het nemen van een beslissing tot verwijdering naar behoren rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en daaromtrent een concrete afweging maakt. Deze drie te respecteren elementen vinden hun weerklank in de respectievelijke artikelen 24, 7 en 4 van het EU-Handvest, dat de lidstaten in acht moeten nemen bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn. Overeenkomstig artikel 52, lid 3 van dit EU-Handvest moet aan de voormelde artikelen van dit Handvest eenzelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Zoals reeds werd aangegeven, blijkt op eenvoudige lezing van het bestreden bevel dat verweerder rekening hield met de elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster betwist niet dat zij geen minderjarige kinderen heeft en evenmin dat zij geen gezondheidsproblemen kent die een verwijdering naar haar land van herkomst kunnen verhinderen. Zij geeft wel aan de beoordeling te betwisten inzake haar familiale banden met haar ouders en haar broers die wel nog legaal in België verblijven. Deze kritiek wordt mede onderzocht in het licht van het eveneens geschonden geachte artikel 8 van het EVRM.

3.3.9. Artikel 8 van het EVRM bepaalt verder als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoekster wijst op een gezins- of familieleven in België met haar ouders en haar broers. Ze merkt op dat ze aanvankelijk als kind ouder dan 18 jaar naar België kwam in het kader van een "verruimde gezinshereniging" met haar vader en omdat ze ten laste was van haar vader en deel uitmaakte van diens gezin van in het land van herkomst. Ze stelt altijd met voormelde familieleden te hebben samengewoond, met uitzondering van de korte periode tussen januari 2025 en mei 2025 waarin ze van adres veranderde. Ze stelt dat ook in deze periode de familiebanden zijn blijven bestaan. Zij wijst op het bij de Raad nog hangende beroep tegen de beslissing van 25 april 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Zoals verzoekster zelf ook aangeeft, volgt uit de rechtspraak van het EHRM dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, of tussen meerderjarige broers en/of zussen, enkel nog onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

In de gegeven omstandigheden kan verzoekster niet overtuigen dat haar relatie met haar ouders en haar broers in België nog als gezins- of familieleven onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. Er blijkt niet dat verzoekster in dit verband nog dienstig kan verwijzen naar de omstandigheden op grond waarvan haar aanvankelijk een tijdelijke verblijfsmachtiging op grond van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet in België werd toegekend, nu de voorliggende gegevens aantonen dat haar situatie sindsdien fundamenteel is gewijzigd. Zo blijkt dat verzoekster op 5 augustus 2024 in het huwelijk trad met een Kosovaarse man die – althans volgens zijn, afwezen, visumaanvraag op 16 januari 2025 – verblijft in Kosovo. Hieruit volgt dat verzoekster een eigen gezin heeft gesticht of alleszins beoogt te stichten. Zo ging zij in januari 2025 op een ander adres dan dat van haar familieleden in België wonen, met het oog op de uitbouw van een gezinsleven met haar echtgenoot in haar nieuwe woonst. Op 25 april 2025 werd de verlenging van verzoeksters tijdelijke verblijfsmachtiging in België bovendien reeds geweigerd, omdat niet

langer sprake bleek te zijn van een werkelijk gezins- of familieleven met haar vader. Op dezelfde dag werd ook beslist tot afgifte aan verzoekster van een bevel om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 13, § 3, 2° van de Vreemdelingenwet.

Gelet op deze latere ontwikkelingen kan verzoekster niet overtuigen dat er tussen haar en haar familieleden in België nog sprake is van een beschermenswaardig gezins- of familieleven of van de hiervoor vereiste bijkomende elementen van afhankelijkheid. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan doordat verzoekster in mei 2025 terug bij haar ouders en broers zou zijn gaan inwonen, wat eerder een reactie blijkt te zijn op de tussengekomen beslissingen van 25 april 2025 dan dat dit wijst op een werkelijke afhankelijkheidsband. De Raad benadrukt ook nogmaals dat het voor een beschermenswaardig gezins- of familieleven niet volstaat dat er tussen verzoekster en haar familieleden in België nog nauwe familiebanden bestaan, zonder dat bijkomende elementen van afhankelijkheid blijken. Verzoekster, die duidelijk beoogt een eigen gezinsleven te stichten met haar echtgenoot, maakt ook niet aannemelijk dat zij en haar echtgenoot in Kosovo geen gezinsleven kunnen uitbouwen. Verzoekster is zo ook geboren en getogen in Kosovo en heeft er het grootste gedeelte van haar leven – waaronder haar gehele jeugd – doorgebracht. Zij kwam pas op meerderjarige leeftijd naar België.

De Raad wijst er verder op dat de beslissingen van 25 april 2025 om verzoeksters tijdelijke verblijfsmachtiging niet te verlengen en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, tot hun eventuele vernietiging worden vermoed wettig te zijn. Het tegen voormeld bevel bij de Raad nog hangend (gewoon) schorsings- en annulatieberoep verhinderde verweerder ook niet over te gaan tot de thans bestreden verwijderingsbeslissing en dit beroep werkt niet opschortend wat betreft de tenuitvoerlegging van een terugkeer- of verwijderingsbeslissing. Aldus toont verzoekster ook niet aan dat verweerder onterecht geen rekening zou hebben gehouden met dit nog hangende beroep bij de Raad. Verzoekster heeft zelf ook nagelaten om gebruik te maken van de haar ter beschikking staande mogelijkheid om de Raad te vatten met een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid op grond van artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet, met name om een versnelde behandeling van het hangende schorsingsverzoek tegen het eerdere bevel van 25 april 2025 te vragen in de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid. Alleszins vermag dit alles ook nog geen afbreuk te doen aan de voorgaande beoordeling inzake het niet langer blijken van een gezins- of familieleven met haar ouders en haar broers dat nog onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM. Een verdere belangenafweging inzake enig beschermenswaardig gezins- of familieleven, waarbij eventuele redenen van openbare orde een rol zouden kunnen spelen, is bijgevolg niet aan de orde.

Zelfs voor zover verder de aanwezigheid van familieleden in België of het gegeven dat verzoekster hier beroepsactief was, onder het begrip privéleven kan vallen, toont verzoekster daarnaast in geen geval aan dat het bestreden bevel hierop disproportioneel ingrijpt of dat verweerder in dit verband enig aspect onterecht heeft veronachtzaamd, zelfs indien de motieven inzake openbare orde andermaal buiten beschouwing worden gelaten. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat er noemenswaardige hinderpalen voor haar zijn om verder een privéleven, samen met haar echtgenoot, te leiden in hun beider land van herkomst en aldaar ook te werken. Het beoogde gezinsleven met haar echtgenoot, die in Kosovo verblijft, moet logischerwijze de bovenhand nemen op een verder privéleven in België, zeker wanneer rekening wordt gehouden met de beperkte duur van haar verblijf in België. Zoals reeds werd gededuid, is verzoekster geboren en getogen in haar land van herkomst en kan aldus ook worden aangenomen dat zij er haar scholing heeft doorlopen en er is vertrouwd met de taal en gebruiken. Haar familieleden in België kunnen haar bovendien steeds op regelmatige basis komen bezoeken in haar land van herkomst. Ook kan zij met hen contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Verzoekster gaf tijdens haar horen bovendien aan minstens ook nog een nonkel te hebben in haar land van herkomst. Zij wijst ten slotte weliswaar op "*sociale elementen*" inzake een privéleven in België, zonder dit echter concreet te duiden of in dit verband een begin van bewijs voor te leggen, zodat niet valt in te zien dat hieromtrent nog een beoordeling zich opdrong of opdringt.

Een ernstige grief onder artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

3.3.10. Aangezien artikel 7 van het EU-Handvest rechten bevat die overeenstemmen met de rechten die worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en aan deze artikelen dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend (HvJ 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci), blijkt evenmin een ernstig middel ontleend aan artikel 7 van het EU-Handvest.

3.3.11. Samenvattend stelt de Raad vast dat verzoekster met haar uiteenzetting geen schending aannemelijk maakt van de artikelen 8 van het EVRM en 7 van het EU-handvest of van de artikelen 7, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet. Gelet op wat voorafgaat, kan zij op het eerste gezicht evenmin worden gevolgd dat er sprake is van een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel. Uit het geheel van de voorgaande bespreking volgt dat verzoekster er niet in is geslaagd om aan te tonen dat de bestreden verwijderingsmaatregel steunt op incorrecte feitelijke gegevens, dat deze op onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen of dat hieraan een kennelijk onredelijke beoordeling ten grondslag ligt.

3.3.12. In zoverre verzoekster nog een schending aanvoert van artikel 13, § 4 van de Vreemdelingenwet wijst de Raad er op dat het thans bestreden bevel – in tegenstelling tot het eerdere bevel van 25 april 2025 – niet steunt op een toepassing van voormelde wetsbepaling. Zij kan bijgevolg niet dienstig een schending van deze wetsbepaling aanvoeren tegen het thans bestreden bevel.

3.3.13. Het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van het Unierecht behelst het recht van eenieder om te worden gehoord voordat jegens hem een nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §§ 82 en 83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kan een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht wel pas leiden tot nietigverklaring van de bestreden beslissing, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie onder meer HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38).

Het algemeen beginsel van het hoorrecht binnen het Belgische recht kent dezelfde invulling als het hoorrecht zoals gewaarborgd door het Europees recht (cf. RvS 28 oktober 2016, nr. 236.329: “*le principe audi alteram partem, [...] a le même contenu que le principe général du droit d’être entendu tel que garanti par le droit de l’Union*”).

Verzoekster kan allereerst niet dienstig voorhouden dat zij, voorafgaand aan de bestreden verwijderingsmaatregel, niet werd gehoord. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt zo dat zij op 14 januari 2026 ‘s avonds werd gehoord door een inspecteur van de politie (elektronisch administratief dossier, stuk 43). Hieruit blijkt nog dat zij er tijdens dit horen van in kennis werd gesteld dat er werd overwogen om haar een gedwongen verwijderingsmaatregel naar haar land van herkomst op te leggen en dat de haar gestelde vragen kaderden binnen dit voornemen. Verzoekster werd vervolgens onder meer gevraagd naar de duur van haar verblijf in België, de reden(en) van haar verblijf in dit land en de reden(en) waarom zij niet terugkeerde naar haar herkomstland, of zij een ziekte heeft die haar belemmert te reizen of terug te keren naar haar herkomst, of zij een partner in een duurzame relatie, kinderen of overige familieleden heeft in België en of zij nog familie heeft in het land van herkomst. Verzoekster geeft op zich niet aan dat zich bepaalde onregelmatigheden tijdens dit horen zouden hebben voorgedaan of dat er andere redenen speelden waardoor zij tijdens dit horen niet op nuttige wijze voor haar belangen kon opkomen wat de voorgenomen verwijderingsmaatregel betreft.

De Raad merkt nog op dat het hoorrecht niet inhoudt dat verzoekster noodzakelijkerwijze de bijstand van een advocaat moet krijgen. Haar kritiek lijkt bovendien deels gericht tegen de eerdere beslissingen van 25 april 2025, die echter niet het voorwerp zijn van huidig beroep. Deze kritiek is aldus niet dienstig.

In alle geval is de Raad ook van oordeel dat verzoekster niet kan overtuigen dat zij nog dienstige gegevens had kunnen aanbrengen die van invloed konden zijn op het beslissingsproces. In dit verband wijst verzoekster allereerst op het bij de Raad hangende beroep tegen het eerdere bevel van 25 april 2025 en op de gegevens dat zij opnieuw was gaan inwonen bij haar vader en haar paspoort gewoon thuis lag. Nog haalt ze aan elementen te hebben kunnen aanbrengen die zouden tegenspreken dat zij als een gevaar voor de openbare orde kan worden beschouwd. In dit verband legt zij in het kader van huidige vordering ook verschillende stavingstukken voor. In dit verband volstaat een verwijzing naar voorgaande bespreking van het middel om te besluiten dat het geen elementen betreft die afbreuk vermochten te doen aan de determinerende motieven van het bestreden bevel of die van aard zijn het beslissingsproces wezenlijk te hebben kunnen beïnvloeden. Eenzelfde geldt waar verzoekster zich voor het overige beperkt tot een zeer algemene verwijzing naar een privéleven of nog een “*carrière*”.

Een schending van de rechten van verdediging of van het hoorrecht blijkt niet. Evenmin maakt verzoekster een miskennis van haar “*recht op een eerlijk administratief proces*” aannemelijk, wat niet verder wordt toegelicht.

3.3.14. Uit wat voorafgaat, blijkt ten slotte dat de motieven inzake de redenen van openbare orde als louter bijkomend en niet-determinerend zijn te beschouwen, waardoor de kritiek hierop van verzoekster geen aanleiding kan geven tot de vernietiging – en dus schorsing – van de bestreden verwijderingsbeslissing en waardoor een voldoende belang bij de aangevoerde schendingen van artikel 6, lid 2 van het EVRM en artikel 48 van het EU-Handvest in geen geval blijkt. Hierop dient dan ook niet verder te worden ingegaan.

3.3.15. Het enig middel is niet ernstig. Bijgevolg is niet voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarde van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet om tot de schorsing te kunnen overgaan.

3.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig januari zesentwintig door:

I. CORNELIS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

L. REMY, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. REMY

I. CORNELIS